

KONINKRIJK BELGIË
-----ADVIES 44.019/3
VAN 12 FEBRUARI 2008VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 16 januari 2008 door de Minister van Cultuur en Media, Monumentenzorg, Jeugd en Sport van de Duitstalige Gemeenschap verzocht haar, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap "zur Ausführung des Dekretes vom 30. Januar 2006 zur Vorbeugung gesundheitlicher Schäden bei sportlicher Betätigung im Bereich der Dopingbekämpfung", heeft, na de zaak te hebben onderzocht op de zittingen van 29 januari 2008 en 12 februari 2008, het volgende advies gegeven:

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*
* *

STREKKING EN RECHTSGROND VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt ertoe uitvoering te geven aan sommige bepalingen van het decreet van 30 januari 2006 ter voorkoming van de gezondheidsschaden bij sportbeoefening, die de dopingbestrijding betreffen.

Hoofdstuk I bevat algemene bepalingen. Als lijst van verboden stoffen en methodes wordt de lijst aangeduid die is opgesteld door het World Anti-Doping Agency (hierna: WADA) (artikel 2), en wordt bepaald dat de door het WADA geaccrediteerde controlelaboratoria gelden als erkend door de Duitstalige Gemeenschap (artikel 3). Voorts wordt de bevoegdheid om de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie te verlenen gesubdelegeerd aan de minister bevoegd inzake sport en wordt de bekendmaking van het desbetreffende besluit geregeld (artikel 4).

Hoofdstuk II betreft de dopingcontroles. Het ontwerp bepaalt de uitvoeringregels inzake de inlichtingen die de sportfederaties of sportclubs aan de bevoegde dienst van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap moeten bezorgen (artikel 5), het opdrachtenblad dat de officier van gerechtelijke politie en de erkende controlearts die met de uitvoering van de dopingcontrole worden belast, ontvangen (artikel 6), de organisatie van de dopingcontroles (artikel 7), het oproepformulier voor de betrokken sportbeoefenaar (artikel 8), de procedure bij het begin van de controle (artikel 9), de algemene voorschriften betreffende de uitvoering van de controles (artikel 10), het proces-verbaal van de dopingcontrole (artikel 11), het afnemen van urinemonsters (artikel 12) en van bloed-, haar- en speekselmonsters (artikel 13), de inbeslagneming van verboden of verdachte substanties en van voorwerpen die worden

.../...

aangewend om verboden of verdachte methoden toe te passen (artikel 14), de uitrusting en het materieel voor het nemen van de monsters (artikel 15), de analyse van de monsters (artikel 16) en de tegenexpertise (artikel 17).

Hoofdstuk III bepaalt de voorwaarden voor de erkenning als controlearts (artikel 18), alsook de gevallen waarin de erkenning kan worden ingetrokken en de daarbij te volgen procedure (artikel 19), en regelt de vergoeding van de erkende controleartsen en van het paramedisch personeel, de terugbetaling van de reiskosten, alsmede de voorwaarden waaraan het paramedisch personeel moet voldoen (artikelen 20 tot 22).

3. Het ontworpen besluit vindt deels een uitdrukkelijke rechtsgrond in de artikelen 7, 15 en 16, eerste lid, van het decreet van 30 januari 2006, en is deels gesteund op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Regering van de Duitstalige Gemeenschap bedoeld in artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ¹, gelezen in samenhang met de artikelen 3, 10 en 11 van het decreet van 30 januari 2006.

Voor artikel 14 van het ontworpen besluit, dat nadere regels bevat betreffende de inbeslagneming van verboden of verdachte substanties en van voorwerpen die worden aangewend om verboden of verdachte methoden toe te passen, is evenwel geen rechtsgrond voorhanden. Daargelaten de vraag of artikel 14 van het ontwerp in al zijn aspecten kan worden geacht te vallen onder de bevoegdheid van de Duitstalige Gemeenschap, dient immers te worden vastgesteld dat het decreet van 30 januari 2006 geen enkele delegatie of zelfs bepaling betreffende de inbeslagneming bevat. Artikel 14 dient bijgevolg uit het ontwerp te worden weggelaten.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4. De materie van de dopingcontrole wordt op internationaalrechtelijk vlak beheerst door de Overeenkomst ter bestrijding van doping, gedaan te Straatsburg op

⁽¹⁾ Dat artikel is op de Duitstalige Gemeenschap van overeenkomstige toepassing op grond van artikel 7 van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen van de Duitstalige Gemeenschap.

16 november 1989 (goedgekeurd voor wat betreft de Duitstalige Gemeenschap bij het decreet van 15 december 1997 houdende instemming met de overeenkomst tegen doping, gedaan te Straatsburg op 16 november 1989), de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport, opgemaakt in Parijs op 19 oktober 2005 (waarvan de goedkeuringsprocedure voor de Duitstalige Gemeenschap nagenoeg voleindigd is ²⁾), en de Wereldantidopingcode, goedgekeurd door het Wereldantidopingagentschap (WADA) op 5 maart 2003 te Kopenhagen. Krachtens artikel 3, lid 1, van de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport dienen de verdragsluitende staten de gepaste maatregelen goed te keuren op nationaal vlak, die stroken met de principes van de Wereldantidopingcode. Krachtens artikel 4, lid 1, van die conventie, verbinden de verdragsluitende staten zich tot de principes van de Wereldantidopingcode om de uitvoering, op nationaal en internationaal vlak, van de strijd tegen het dopinggebruik in de sport te coördineren.

Volgens de gemachtigde is het de bedoeling om in het ontworpen besluit reeds rekening te houden met de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport, al is die conventie nog niet door België geratificeerd. In het licht daarvan rijst de vraag of het ontwerp best niet wordt aangevuld met bepalingen die uitvoering geven aan de artikelen 5.1.1 en 5.1.3 van de Wereldantidopingcode.

5.1. In de artikelen 14 en 16, eerste lid, 4/, van het genoemde decreet van 30 januari 2006 wordt bepaald dat monsters dienen te worden onderzocht door een erkend laboratorium en dat de Regering van de Duitstalige Gemeenschap de regels vaststelt voor de erkenning van de controlelaboratoria. In het ontworpen besluit wordt ter uitvoering daarvan bepaald dat de door het WADA geaccrediteerde controlelaboratoria gelden als erkend door de Duitstalige Gemeenschap. Bij de toetsing van deze regeling aan richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (hierna: de "dienstenrichtlijn") rijst vooreerst de vraag of de controlelaboratoria en hun erkenning onder de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, en - in het bevestigend geval - de vraag of het stelsel van erkenning van deze controlelaboratoria de toets eraan kan doorstaan.

(2) Zie het decreet houdende toestemming met de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport, aangenomen in Parijs op 19 oktober 2005, en de bijlagen ervan, aangenomen in plenaire zitting van het Parlement van de Duitstalige Gemeenschap (*Parl. St.*, Parl. D. Gem., 2007-08, nr. 110/3).

5.1.1. De Raad van State gaat ervan uit dat de controlelaboratoria inderdaad "diensten" verrichten (zie artikel 4, 1), van die richtlijn, waarin een dienst omschreven wordt als "economische activiteit, anders dan in loondienst, die gewoonlijk tegen vergoeding geschiedt, zoals bedoeld in artikel 50 van het verdrag"), en dat zij niet van de werkingssfeer van de richtlijn uitgesloten zijn op grond van artikel 2, lid 2, f), ervan, waarin de "diensten van de gezondheidszorg" uitgesloten worden ³.

Tevens blijkt de bij het decreet van 30 januari 2006 opgelegde "erkenning" van de controlelaboratoria onmiskenbaar een vergunningstelsel te zijn in de zin van de dienstenrichtlijn. Luidens artikel 4, 6), van deze richtlijn is immers een vergunningstelsel "elke procedure die voor een dienstverrichter of afnemer de verplichting inhoudt bij een bevoegde instantie stappen te ondernemen ter verkrijging van een formele of stilzwijgende beslissing over de toegang tot of de uitoefening van een dienstenactiviteit".

De opgelegde erkenningsvereiste moet derhalve worden getoetst aan de voorwaarden waaronder de dienstenrichtlijn het opleggen van een vergunning toelaat. Gaat het om een vergunning die vereist wordt voor de vestiging als dienstverrichter, dan kan krachtens artikel 9, lid 1, van de dienstenrichtlijn een vergunning enkel worden vereist als voldaan is aan de vereisten van niet-discriminatie, het gerechtvaardigd zijn door een dwingende reden van algemeen belang en evenredigheid. Gaat het om een vergunning die vereist wordt voor het vrij verrichten van diensten, dan moet rekening worden gehouden zowel met artikel 16, lid 2, b), als met artikel 16, lid 3, van de dienstenrichtlijn. Waar uit artikel 16, lid 2, b), van die richtlijn, op zichzelf beschouwd, zou kunnen blijken dat voor het vrij verrichten van diensten niet de verplichting tot het bekomen van een vergunning kan worden opgelegd, kan evenwel uit de onderlinge samenhang van deze bepaling met artikel 16, lid 3, ervan, worden afgeleid dat een lidstaat waarnaar een dienstverrichter zich begeeft, wel eisen (met inbegrip van een vergunningsvereiste) mag stellen aan het verrichten van een dienstenactiviteit, op voorwaarde dat deze vereisten gerechtvaardigd zijn om redenen in verband met de

(3) Vgl. *Handbook on the implementation of the services directive*, http://ec.europa.eu/internal_market/services/services-dir/index_en.htm (08/02/2008), p. 13: "This means that services which are not provided to a patient but to the health professional himself or to a hospital such as (...) the services of medical research centres, are not covered by this exclusion". Zie in dit verband eveneens de inleidende considerans nr. 22 van de dienstenrichtlijn waarin wordt toegelicht dat diensten van de gezondheidszorg omvatten: "medische en farmaceutische diensten die mensen werkzaam in de gezondheidszorg aan patiënten verlenen om hun gezondheid te beoordelen, te bewaren, of te verbeteren" (onderlijning toegevoegd).

openbare orde, de openbare veiligheid, de volksgezondheid of de bescherming van het milieu ⁴.

Zoals eerder vermeld, vereist het ontworpen besluit als vereiste voor de erkenning van een controlelaboratorium, de accreditatie ervan door het WADA. Dat een dergelijke accreditatie beantwoordt aan de in de genoemde artikelen 9 en 16 van de dienstenrichtlijn gestelde vereisten van algemeen belang en evenredigheid, respectievelijk volksgezondheid, zal wellicht niet moeilijk om aan te tonen zijn, gelet op het gegeven dat het vereiste van een dergelijke accreditatie door de internationale gemeenschap van staten die de Wereldantidopingcode onderschrijven en die gebonden zijn door de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport als verantwoord en noodzakelijk werd beschouwd.

Overigens kan worden vastgesteld dat de naleving van de Wereldantidopingcode door een groot aantal landen een harmonisatie van de vergunningstelsels tot gevolg heeft, hetgeen op zichzelf van aard is om de doelstellingen van artikel 1 van de dienstenrichtlijn (het vergemakkelijken van de vrijheid van vestiging en het vrij verkeer van diensten) te bevorderen, met waarborg van een hoge kwaliteit van de diensten. In zekere zin wordt door de verwijzing naar de internationaal aangenomen Wereldantidopingcode, de in artikel 26, lid 5, van de dienstenrichtlijn gestelde doelstelling van geharmoniseerde normen reeds ten dele gerealiseerd. Er mag derhalve worden aangenomen dat daardoor het vereiste van een erkenning van de controlelaboratoria de toets aan de dienstenrichtlijn kan doorstaan.

5.1.2. Ook voor wat de erkenningsvoorwaarden (in de terminologie van de dienstenrichtlijn, de vergunningsvoorwaarden) betreft, blijft het ontworpen besluit ertoe beperkt te bepalen dat de controlelaboratoria moeten zijn geaccrediteerd door het WADA. Er moet derhalve worden onderzocht of de door de Wereldantidopingcode ⁵ gestelde accreditatievereisten verenigbaar zijn met de vereisten van de dienstenrichtlijn. Een precieze lijst van accreditatievereisten wordt in de Wereldantidopingcode niet

(4) In het eerder geciteerde "*Handbook*" van de Europese Commissie wordt deze benadering onderschreven, p. 50, nr. 7.1.3.1.

(5) De Wereldantidopingcode is op zichzelf geen bindend instrument, maar, zoals hierboven werd opgemerkt, zijn de staten die gebonden zijn door de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport van 19 oktober 2005, verplicht op nationaal vlak de gepaste maatregelen goed te keuren die stroken met de principes van de Wereldantidopingcode.

aangetroffen, maar uit artikel 3.2 van de genoemde code kan worden afgeleid dat om geaccrediteerd te worden, de controlelaboratoria de analyses moeten uitvoeren "in overeenstemming met de internationale standaard voor laboratoriumanalyse". In uitvoering daarvan werd een *World Anti-Doping Code International Standard for Laboratories* ontwikkeld. In zijn *Version 5.0 January 2008* bevat deze code een uitvoerige reglementering waarin verder verwezen wordt naar andere standaarden, waaronder ISO-normen.

Bij het ontworpen besluit wordt het vereiste van accreditatie van de controlelaboratoria door het WADA opgelegd, zowel voor vestiging als voor dienstverlening. Derhalve dienen de erkenningsvoorwaarden te worden getoetst zowel aan de bepalingen van de dienstenrichtlijn inzake vrijheid van vestiging als aan deze inzake het vrij verrichten van diensten.

Voor wat de hypothese van vestiging betreft, mag worden aangenomen dat de opgelegde vergunningsvoorwaarden voldoen aan de bij artikel 10 van de dienstenrichtlijn opgelegde vereisten: afwezigheid van discriminatie, vereiste van gerechtvaardigd te zijn door dwingende redenen van algemeen belang en evenredigheid. Wel zullen de stellers van het ontwerp erop dienen toe te zien dat de vergunningsvoorwaarden voldoen aan de eveneens bij artikel 10 van de dienstenrichtlijn gestelde vereiste dat deze voorwaarden duidelijk en ondubbelzinnig, objectief, transparant en toegankelijk zijn.

Aan de vrije dienstverlening door een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter kunnen volgens de dienstenrichtlijn slechts eisen worden opgelegd die voldoen aan de (strengere) beginselen van artikel 16, lid 1, van de dienstenrichtlijn: hier is vereist dat deze eisen noodzakelijk zijn om redenen van openbare orde, volksgezondheid, openbare veiligheid of milieu. Gezien het eminente, door de internationale gemeenschap in meerdere verdragen erkende belang van de doeltreffende bestrijding van doping, is ongetwijfeld ook hier voldaan aan de gestelde voorwaarden, inzonderheid aan die van de bescherming van de volksgezondheid. Wel zullen de vereisten tevens moeten voldoen aan de vereisten van evenredigheid en niet-discriminatie.

5.2. Ter uitvoering van de artikelen 16, eerste lid, 1/, van het decreet van 30 januari 2006, worden in de artikelen 18, 19 en 22 van het ontwerp de voorwaarden en de procedure voor de erkenning van de controleartsen, alsmede de diplomaverenissen van het assisterend paramedisch personeel vastgesteld.

Ook hier rijst de vraag of deze regeling moet worden getoetst aan Europese richtlijnen, in het bijzonder aan de richtlijn 2005/36/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties (de zogenaamde "beroepskwalificatierichtlijn"). Met betrekking tot het paramedisch personeel worden in het ontwerpbesluit enkel beroepskwalificatievereisten opgelegd, zodat desbetreffend met een toetsing aan de beroepskwalificatierichtlijn kan worden volstaan.

Aangezien uit artikel 3, lid 1, van de dienstenrichtlijn moet worden afgeleid dat de beroepskwalificatierichtlijn voorrang heeft op de dienstenrichtlijn, maar dat deze laatste van toepassing blijft voor alles wat niet uitdrukkelijk in de beroepskwalificatierichtlijn is geregeld, zou het ontworpen besluit, althans voor sommige van de eisen die aan de controleartsen worden gesteld, moeten worden getoetst aan de dienstenrichtlijn. Mede rekening houdend met de toelichting in de inleidende considerans nr. 22 van de dienstenrichtlijn, blijken er evenwel goede redenen te bestaan om aan te nemen dat de controleartsen vallen onder de bij artikel 2, lid 2, f), van de dienstenrichtlijn van haar werkingssfeer uitgesloten "diensten" van de gezondheidszorg, zodat die richtlijn op die arts en geen toepassing vindt.

Voor wat betreft de beroepskwalificatierichtlijn, heeft de gemachtigde verklaard dat het de bedoeling is van de stellers van het ontwerp om ook houders van diploma's van arts en van verpleegkundige uit andere lidstaten in aanmerking te nemen. De gelijkstelling van diploma's in uitvoering van de beroepskwalificatierichtlijn zal worden geregeld bij de artikelen 44ter tot 44^{octiesdecies} van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen ⁶. Derhalve zijn terzake geen uitdrukkelijke bepalingen vereist. Wel verdient het aanbeveling dat gewag wordt gemaakt van het diploma van "arts" en van het diploma van "algemeen ziekenverpleger" en de wettelijk daarmee gelijkgestelde diploma's.

⁽⁶⁾ De Raad van State, afdeling wetgeving, heeft op 27 november 2007 advies 43.754/3 gegeven over een ontwerp van koninklijk besluit "tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidszorgberoepen".

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Aanhef

6. Conform hetgeen werd opgemerkt omtrent de rechtsgrond van het ontworpen besluit (zie opmerking 3):

- voege men aan de aanhef twee leden toe waarin respectievelijk wordt verwezen naar artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 7 van de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen van de Duitstalige Gemeenschap;
- verwijze men in het eerste lid van de aanhef naar de artikelen 3, 7, 10, 11, 15 en 16, eerste lid, van het decreet van 30 januari 2006.

7. Het huidige vijfde lid van de aanhef (dat het zevende lid wordt) dient als volgt te worden geredigeerd:

"Gelet op advies 44.019/3 van de Raad van State, gegeven op 12 februari 2008, met toepassing van artikel 84, § 1, eerste lid, 1/, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;"

Artikel 2

8. Met betrekking tot artikel 2 van het ontwerp verwijst de gemachtigde naar artikel 4.1 van de Wereldantidopingcode, dat luidt:

"4.1 Publicatie en herziening van de Verboden Lijst.

Het WADA moet, zo vaak als nodig is en tenminste eenmaal per jaar, de Verboden Lijst publiceren als een Internationale standaard. De voorgestelde inhoud van de Verboden Lijst en alle herzieningen moeten onverwijld schriftelijk worden verstrekt aan alle Ondertekenaars en overheden voor opmerkingen en advies. Elke jaarlijkse versie van de Verboden Lijst en alle herzieningen moeten door het WADA onverwijld worden verstrekt aan elke Ondertekenaar en overheid en moeten worden gepubliceerd op de website van het WADA en elke Ondertekenaar moet de nodige stappen ondernemen om de Verboden Lijst te verspreiden onder zijn leden of ingezetenen. De regels van elke Antidopingorganisatie moeten bepalen dat, tenzij anders aangegeven in de Verboden Lijst of een herziening daarvan, de Verboden Lijst en alle herzieningen drie maanden nadat de Verboden

.../...

Lijst is gepubliceerd door het WADA van kracht worden binnen de regels van de Antidopingorganisatie, zonder dat de Antidopingorganisatie daarvoor verder actie hoeft te ondernemen".

De lijst met verboden stoffen en methodes is gevoegd als bijlage bij de Internationale Conventie tegen het dopinggebruik in de sport en maakt er integraal deel van uit (zie artikel 4, lid 3, van de Conventie)⁷. Eens die conventie in België van kracht zal worden, verliest de Regering van de Duitstalige Gemeenschap haar bevoegdheid om de lijst met verboden stoffen en methodes vast te stellen en is de genoemde lijst rechtstreeks toepasselijk in de interne rechtsorde.

Wanneer het besluit dat thans in ontwerpvorm voorligt, in werking treedt vóór het van kracht worden van de conventie, dient de lijst met verboden stoffen en methodes, en de wijzigingen eraan, in het Belgisch Staatsblad te worden bekendgemaakt. In het tegenovergestelde geval dient artikel 2 uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel 12

9. In artikel 12 worden verschillende handelingen bepaald die door de erkende controlearts of door de betrokken officier van gerechtelijke politie moeten worden gesteld.

De gemachtigde verschaft de volgende toelichting omtrent dit artikel:

"Lorsque l'on précise, dans l'avant-projet d'arrêté, que telle ou telle mission est effectuée par l'officier de police judiciaire OU le médecin contrôleur, on part du principe exprimé à l'art. 11, al. 2, du décret:

«Si nécessaire, les officiers de police judiciaire agissent de concert avec des médecins contrôleurs agréés conformément à l'article 16, qui peuvent recourir à l'aide de personnel paramédical».

Mais la formulation retenue pour l'art. 12 de l'arrêté n'est peut-être pas heureuse. On pourrait proposer: «l'officier de police judiciaire et, si nécessaire, le médecin contrôleur»".

⁽⁷⁾ Zie betreffende de wijzigingen aan die lijst, advies 43.008/3 van 23 mei 2007 over een voorontwerp van decreet "houdende toestemming met de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport, aangenomen in Parijs op 19 oktober 2005, en de bijlagen ervan", *Parl. St.*, Parl. D. Gem., 2007-08, nr. 110/1, opmerking 6.

Ook die laatste formulering is evenwel nog niet geheel conform artikel 11, tweede lid, van het decreet van 30 januari 2006, waaruit blijkt dat wanneer erkende controleartsen optreden, ze dit doen samen met de officieren van gerechtelijke politie. In artikel 12, 1/, van het decreet van 30 januari 2006 wordt overigens eveneens bepaald dat de erin bedoelde monsters worden genomen "met de hulp van de erkende controleartsen". Bijgevolg dient minstens een officier van gerechtelijke politie aanwezig te zijn wanneer een erkende controlearts een controlehandeling stelt. Bij het herwerken van artikel 12 dient hiermee rekening te worden gehouden.

Artikel 15

10. Het is niet duidelijk waaraan met het begrip "internationale normen" dat wordt gehanteerd in artikel 15, eerste lid, wordt gerefereerd. Inzonderheid rijst de vraag of men de Internationale Norm voor het uitvoeren van tests, gevoegd bij de Wereldantidopingcode en bij de Internationale Conventie tegen dopinggebruik in de sport bedoelt, dan wel een andere internationale norm.

In artikel 15 van het ontwerp dient te worden gepreciseerd welke normen bedoeld worden. In beginsel dienen die normen overigens in het Belgisch Staatsblad te zijn of te worden bekendgemaakt; een loutere regeling door verwijzing, zonder dat de betrokkenen op de wettelijk voorgeschreven wijze van de betrokken normen hebben kunnen kennis nemen, is ontoelaatbaar.

Artikel 19

11. De eerste volzin van artikel 19, § 2, derde lid, kan, letterlijk genomen, aanleiding geven tot verwarring. Het zou beter zijn te schrijven dat "de minister na afloop van de in het vorige lid bedoelde termijnen, een beslissing betreffende de intrekking van de erkenning neemt".

De kamer was samengesteld uit

de Heren	J. SMETS,	staatsraad, voorzitter,
	B. SEUTIN, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. R. THIELEMANS, eerste auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

G. VERBERCKMOES

J. SMETS